

вижда... Какъ бѣше гордъ, и какъ бѣше готовъ да умре, а още повече — да се бори за неж! Смъртѣта бѣше жертва възвишена, борбата бѣше тайнство велико...

Единъ пукотъ отъ пушка стрѣсна Огнянова.

Той се озърна. Балканскитѣ екове повторихъ гърмежа и замълчахъ.

— Навѣрно, ловци гърмятъ по дивичъ, каза си той.

Огняновъ се успокои, но не за дълго. Слѣдъ единъ четвъртъ раздаде се лай, и не далеко. Лаятъ се послѣдва тозъ часъ отъ човѣшки гласъ. Огнянову неволно мина на ума хрътката на Емексизтъ, който бѣше отъ близкото село. Лаятъ, като че му бѣше познатъ, или тѣй му се сторі. Той се повтори наблизко и по-понятецъ, шубржкитѣ заму-мѣхъ, като че вѣтъртъ ги расклаща, и двѣ хрътки се подадохъ съ муцуни наведени до земята.

Огняновъ отджна.

Тукъ нѣмаше хрътката на Емексизъ-Пехливана, която той бѣше дресиралъ и научилъ да се спуща възъ челоуѣци, като възъ дивечъ... Това проклето животно, въпрѣки природата на хръткитѣ, въобще, тѣпи и безобидни, бѣше твърдѣ паметозлобиво, както видѣхме това при мѣнастиря. То се яви, като съюзникъ на Стефчова и приготви погубельта на Огнянова... Като го съгледахъ, че се гуши въ хрсталака, хръткитѣ дойдохъ при него, подушихъ го и се изгубихъ пататѣкъ. Внезапно Огняновъ чу, че приближаватъ човѣшки стѣпки. Той фукна да бѣга изъ гѣстака, безъ да се обръща назадъ. Изгърмѣхъ три пушки, той усѣти, че го ухапа нѣщо въ кълката и утрои силата на бѣгтъ си. Гоняхъ ли го, какво ставаше назади — той не чувствуваше. Испрѣчи му се единъ рѣченъ долъ. Той се вмѣкнѣ между нискитѣ лѣщащи, които задрѣстяхъ долтъ, и се въврѣ въ гѣсталака. Вѣроятно ловцитѣ го изгубихъ. Доста врѣме слухтѣ Огняновъ, но нищо не чуваше. Тогава чакъ усѣти, че му дотопли нѣщо мокро на краката. „Ударенъ съмъ“, каза си уплашенъ, като видѣ